

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.035/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője ügyvéd (felperes képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselő (alperes képviselő címe.; ügyintéző: alperes képviselője ügyvéd)
A per tárgya:	méltatlansági eljárással kapcsolatos (107/2021.(XI.11.) számú határozat) közigazgatási cselekménnyel összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	a felperes, 10. sorszám alatt
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 103.K.701.302/2021/9.

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperesnek a végleges, és a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.605/2018/17. számú ítélete által, közvetve anyagi jogerőhatással bíró közigazgatási határozat (Hivatal GY-D-01/1412-3/2018.; érintett elsőfokú határozat: járási hivatal GY-

04D/EPH/222-6/2018.) alapján minden olyan épületbővítményt, amellyel a szervezet intézkedésre jogosultjának 20.577-9/2206. számú határozatával jóváhagyott építészeti-műszaki dokumentáció szerint engedélyezett épület 519,42 m² bruttó beépített területét megnövelte, el kellett bontani és az elbontott épületrészek helyén a terep természetes szintjét vissza kellett állítania.

[2] A felperes a bontásra és rendezésre kötelező határozatot megtámadta, a kereste alapján eljáró Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2.K.27.605/2018/17. számú, 2019. január 28. napján kelt és ugyanezen a napon jogerős ítéletével utasította el a keresetét. Az önkéntes teljesítés határideje (2019. augusztus 28.) eredménytelen elteltére tekintettel a közigazgatási végrehajtást a járási hivatala a 2019. szeptember 27. napján meghozott GY-04D/EPH/360-9/2019. számú végzésével rendelte el.

[3] A felperes az önkéntes végrehajtás egy időszakában önkormányzati képviselő volt, a teljes időtartam alatt vezette és önállóan képviselte ügyvezetőként a cég (a továbbiakban: gazdasági társaság) nevű cégét, a közigazgatási végrehajtás elrendelését követően polgármester- és képviselőjelöltként (webcím) részt vett a helyi önkormányzati választáson (2019. október 13.), a megelőző időben aktív kampányt folytatott, majd képviselői megválasztását követően személyesen megjelent a képviselő-testületi üléseken és szavazott a napirendekre vonatkozóan. Cselekvőképes, az ügyei vitelére végig alkalmas állapotban volt az önkéntes végrehajtás időszakában.

[4] Az alperes a 15/2020. (II.20) számú határozatával megállapította, hogy a felperes a Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. törvény (a továbbiakban: Mötv.) 38. § (1) bekezdés f) pontjának második fordulata alapján méltatlan az önkormányzati képviselői megbízatásra, mivel a vele szemben megindított bírósági eljárást lezáró jogerős bírósági döntés végrehajtását neki felróható módon elmulasztotta.

[5] A felperes ezen döntéssel szemben keresetet terjesztett elő a Győri Törvényszékhez, amely a 2020. július 7. napján kelt, jogerős 102.K.700.329/2020/17. számú ítéletével az alperes 15/2020. (II.20.) számú határozatát megsemmisítette és az alperest új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára kötelezte. Ezen ítélet szerint a felperes helyi önkormányzati képviselői megbízatásának megszüntetése jogsértően történt, ugyanis alperes a tényállás tisztázási kötelezettségének nem tett eleget, mivel a méltatlanság megállapításának egyik tényállási elemét, a felróhatóságot nem vizsgálta. A bíróság a megismételt eljárásra vonatkozóan előírta, hogy alperes köteles azt vizsgálni, hogy a 2.K.27.605/2018/17. számú ítélet végrehajtását a felperes neki felróható módon mulasztotta-e el. A felróhatóság körében vizsgálnia kellett az alperesnek a felperes magatartását, azon körülményeit, amelyek az önkéntes teljesítés elmaradására kihatással lehettek, és a felperes mulasztását vétlenné teszik. Rögzítette az ítélet, hogy a méltatlanság megállapítására a két tényállási elem (a teljesítés elmaradása és a felróhatóság) együttes megállapítása esetén van csak lehetőség. A mulasztás, mint törvényi feltétel tekintetében elvetette a felperesi állításokat, kifejtve, hogy a felperes nem tett eleget a jogerős bírósági döntésben foglaltaknak, aminek következtében rendelte el a GY-04D/EPH/360-9/2019. számú végzésével a járási hivatal (Építésügyi Osztály) a végrehajtást. E végrehajtási eljárás részeként, már a végrehajtási kényszer alapján biztosított a Nemzeti Adó- és Vámhivatal a felperes számára önkéntes teljesítésre határidőt, de ez nem zárta ki a törvényi tényállás megállapíthatóságát a mulasztás tekintetében.

[6] A megismételt méltatlansági eljárásban az alperes Ügyrendi és Pénzügyi Bizottságának (a továbbiakban: bizottság) elnöke összehívta a bizottsági ülést, melyen a felperes is megjelent jogi képviselőjével. A bizottsági ülés megkezdését megelőzően az

ülésen résztvevők között vita alakult ki abban a kérdésben, hogy a felperes jogi képviselője az ülésen részt vehet-e vagy sem. A bizottság e kérdésben döntést nem tudott hozni, ezért az ülés elnapolása mellett döntöttek. Az új bizottsági ülésre 2021. november 11. napján került sor, ahol a Mötv. 46. § (3) bekezdésére hivatkozással a felperes jogi képviselőjének megtiltották a jelenlétét, továbbá az azt követő képviselő-testületi ülésen is. A bizottság – és később az alperes – álláspontja szerint ugyanis a Mötv. tételesen, taxatívra felsorolja, hogy kik vehetnek részt a zárt bizottsági ülésen, ezek közé pedig a jogi képviselő nem tartozik bele és nem minősül szakértőnek sem. E jogi álláspont kialakításához a Belügyminisztérium Önkormányzati Osztályát keresték meg, amely szervezet a BM/14436-1/2021 iktatószámú válaszában azt a tájékoztatást adta, hogy a zárt ülésen résztvevők körét a Mötv. kógensen határozza meg. A bizottság a 2/2021. (XI.11.) számú, egyhangúan hozott határozatával a felperes méltatlanságának megállapítását javasolta a képviselő-testület számára. A bizottsági ülésen a felperes még a jogi képviselője jelenlétében arra utalt, hogy a jogi képviselő jelenlétére azért van szükség, mert ő járt el az adóhatóság előtt a végrehajtási eljárás során, ő képviselte, ezért ő tud nyilatkozni. A felperes jogi képviselőjének kizárását követően a felperes időt kért konzultációra, amit biztosítottak részére. A felperes kérdésekre akként nyilatkozott, hogy az ügyvédjénél vannak azok a „jogi dokumentumok”, amellyel azt kívánta bemutatni, hogy a jogi lehetőségeit mennyire merítették ki, az adóhatósági halasztást követően a COVID miatti átmeneti szabályok miként hosszabbították meg a határidőket, illetve miként élt a rendelkezésére álló jogi, jogorvoslati lehetőségekkel; kinyilvánította és többször megerősítette azon álláspontját is, melynek lényege szerint a megismételt eljárásban a határozathozatal időpontjában irányadó állapotot kell vizsgálni, a felróhatóság következtében betegségének mentális állapotára való kihatásával érvelt. A bizottsági ülésen részt vevő tagok valamennyien arról nyilatkoztak vagy arra utaltak a vita során, adott esetben a feltett kérdésekbe szöve nyilatkozatukat, hogy a felperes cselekvőképessége körében értékelt körülményeket észlelték, ismeretében voltak a meghatározó és értékelésükben vont tényeknek, amelyekre nézve ellentmondás nem merült fel köztük.

[7] Az alperes a 107/2021. (XI.11.) számú, minősített többséggel hozott határozatával megállapította, hogy a felperesi helyi önkormányzati képviselő neki felróható módon mulasztotta el a jogerős bírósági ítélet végrehajtását, azaz a méltatlanság körülményei fennállnak, kimondta a felperes méltatlanságát, és megállapította, hogy a felperes önkormányzati képviselői tisztsége a tárgyi határozat meghozatalát követő napon megszűnik, esetleges jogorvoslati kérelem előterjesztése esetén a tisztsége a bírósági döntés jogerőre emelkedését követő napon szűnik meg. A felróhatóság körében, a jogerős bírósági ítélet önkéntes teljesítésének elmaradása körülményeinek vizsgálata körében hivatkozott a bizottság 2/2021. (XI.11.) számú határozatában foglaltakra. Vizsgálva a felperes hivatkozását, mely szerint az ítélet végrehajtása érdekében betegsége miatt nem tudott intézkedni: az érvelést nem találta megalapozottnak, mivel a vizsgált időszakban felperes vezette a cég nevű céget, polgármester- és képviselőjelöltként részt vett a helyi önkormányzati választáson, ott aktív kampányt folytatott, majd képviselői megválasztását követően személyesen megjelent a képviselő-testületi üléseken és szavazott a napirendekre vonatkozóan. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes cselekvőképés, az ügyei vitelére alkalmas állapotban volt. Mindezt elvárható lett volna tőle, hogy intézkedjen, megbízást adjon a bírósági ítéletben meghatározott bontási tevékenység elvégzésére. Rögzítette továbbá a bizottság határozatában foglalt azon okfejtést is, mely szerint a képviselői megbízatás a közélet szempontjából egy kiemelten fontos tisztség, melynek elnyerése a választópolgárok bizalmának megtestesülését jelenti, a közügyek intézésére adott széles társadalmi felhatalmazást és legitimációt biztosít. Az önkormányzati testületek munkájában történő részvétel mind morális, mind jogi értelemben feddhetetlenséget követel meg a választópolgárok bizalmát elnyert képviselők

részéről. Ennek pedig fontos és nélkülözhetetlen eleme a közmegbízatra vállalkozó polgárok erkölcsi tisztasága és példamutatása.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[8] A felperes elsődlegesen az alperesi döntés megsemmisítését, másodlagosan az alperesi döntés hatályon kívül helyezését és alperes új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

[9] Az eljárásjogi jogsértések között formai hibaként jelölte meg, hogy a támadott határozat nem tartalmazza, hogy milyen jogerős bírósági ítélet végrehajtását mulasztotta el: a végrehajtandó ítélet megjelölése kötelező tartalmi eleme lett volna a határozatnak, mert a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.605/2018/17. számú ítéletében foglalt bontási kötelezettségének a keresettel támadott határozat meghozatalának időpontjában már eleget tett. Így az egyik konjunktív tényállási elem, amely a méltatlanság kimondását lehetővé teszi, teljes egészében hiányzott. Formai hiányosság, hogy a határozat részére kézbesített példányát a jegyzőkönyv hitelesítői, valamint a polgármester nem írták alá, illetve azt nem a jegyző, hanem az aljegyző írta alá. Az eljárási hibák körében a képviseleti jog biztosításának hiányára is hivatkozott, nem engedélyezték számára ugyanis, hogy a bizottság ülésén, valamint a képviselő-testületi ülésen jogi képvisellet vegyen igénybe, amit lényeges eljárási szabálysértésnek értékelt kifejtett jogi indokai alapján, melynek összefoglalása szerint semmilyen jogszabály nem írta elő, hogy személyesen lenne köteles az önkormányzati képviselő eljárni a méltatlanság kimondására irányuló eljárásban. Az eljárási szabálysértések körében hivatkozott arra a körülményre is, hogy a bizottság 2021. november 11. napján megtartott ülése jogszabálysértő volt, ugyanis azon részt vettek nemcsak a bizottsági tagok, hanem a képviselő-testület tagjai is. Sérült a tényállás-tisztázási kötelezettség, mivel a képviselő-testületi ülésen általa előadottakat egyáltalán nem vették figyelembe. Sérült továbbá a tényállás-tisztázási kötelezettség azáltal is, hogy már a közigazgatási eljárás során sem lett volna mellőzhető igazságügyi orvosszakértő kirendelése arra nézve, hogy az egészségi állapota befolyásolta-e, és ha igen, akkor milyen mértékben azt, hogy a jogerős ítéletben foglaltaknak eleget tegyen.

[10] Az anyagi jogi jogsértések körében állította, hogy a méltatlanság kimondásának két konjunktív feltétele közül egy sem teljesült. Egyrészt a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (2) bekezdésében foglaltak alapján megállapítható, hogy a közigazgatási tevékenység megvalósulásának napján, azaz 2021. november 11. napján a jogerős ítéletben foglalt bontási kötelezettségének már önként eleget tett, így nem állapítható meg annak elmulasztása, és a második feltétel vizsgálatára már nem is lenne szükség. A felróhatóság körében az alperes a tényállás felderítési kötelezettségének nem tett eleget, ezért nem nyertek megfelelő értékelést személyes körülményei, amelyek megfelelő értékelésével viszont az lett volna megállapítható, hogy egészségi állapota kizárta a kötelezettség teljesítését. A rendelkezésre álló, értékelésbe vont bizonyítékok téves értékelésére került sor, mivel önmagában azok a körülmények, hogy a kampányban részt vett és egy gazdasági társaság ügyvezetője volt, nem bizonyítják azt, hogy felróhatóság terheli, ugyanis egyik tevékenység sem igényel személyes közreműködést, a feladatok delegálásával meg tudta oldani a helyettesítését.

[11] Az alperes a védiratában részben alaki védekezést tett és a keresetlevél visszautasítását kérte, részben érdemi védekezést megvalósítva a kereset elutasítását kérte, részletesen ellenérvelt a felperes kereseti jog- és tényállításaira, eltérő jogi álláspontját megadva.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította.

[13] Döntését a Kp. 88. § (1) bekezdés a) pontjára és a Mötv. 38. § (1) bekezdés f) pontjára alapította, figyelemmel a Mötv. 37. § (2) bekezdésére, 37. § (3) bekezdésére, 37. § (4) bekezdésére, 46. § (1)-(3) bekezdésére, 32. § (2) bekezdés d) pontjára, 52. § (2) bekezdésére, 60. §-ára, 81. § (2) bekezdésére, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 13. § (1) bekezdés a) - b) pontjára, 85. §-ára, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:11. §-ára és a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdéseire.

[14] Az alperes alaki védekezésére megállapította, hogy a keresetlevél határidőben előterjesztett, a keresetlevél visszautasításának nem volt helye, figyelemmel a Mötv. megfelelően alkalmazandó 37. § (2) bekezdésére figyelemmel.

[15] A jogi képviselő hiányával kapcsolatban osztotta azt az alperesi érvelést, hogy az Mötv.-ben szabályozott speciális eljárásra az Ákr. szabályai nem alkalmazandóak, azonban a Ptk. vonatkozó rendelkezései körében a felperes érvelést fogadta el: megállapíthatónak találta, hogy a felperes jogosult volt részt venni a bizottság és a képviselő-testület zárt ülésén, a Ptk. 6:11. §-a pedig jogi képviselő képviselhetne volna, ugyanis a Mötv. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely szerint a méltatlansági eljárásban az érintett személy kizárólag személyesen járhatna el. Ehhez képest a Ptk. egy általános felhatalmazást ad arra vonatkozóan, hogy az ügyfél helyett annak meghatalmazott jogi képviselője is jogosult eljárni. A méltatlansági eljárás ebből következő eljárásjogi hibája tekintetében arra a megállapításra jutott, hogy a felperes nem adott elő semmi olyan körülményt, amely alapján ez az ügy érdemére kiható jogsértés lett volna. Értékelte e körben, hogy a felperes a jogorvoslati joga gyakorlásában nem volt akadályozva. A Mötv. 52. § (2) bekezdése alapján, megítélése szerint a kiadmányozás körében nem történt jogsértés, a Mötv. 81. § (2) bekezdése az aljegyző eljárását lehetővé teszi a jegyző helyett. a képviselő-testületi tagoknak a zárt bizottsági ülésen való jelenlétével kapcsolatban szintén a jogsértés hiányát rögzítette, mert a Mötv.-nek 32. § (2) bekezdés d) pontja értelmében a képviselő-testület tagjai tanácskozási joggal részt vehetnek a bizottsági zárt ülésen, a norma kellően egyértelmű. Rögzítette, hogy a per tárgya egy megismételni rendelt eljárásban hozott döntés, amely esetben nem a megismételt eljárás során fennálló tények alapján kell az alperesnek döntést hoznia, hanem az eredeti határozat időpontjában fennálló tények alapján: amikor pedig alperes az alapeljárásban hozott, 15/2020.(II.20.) számú határozatát hozta, akkor egyértelműen – felperes által sem vitatottan – nem tett eleget még a felperes a bontásra kötelező határozatban foglalt kötelezettségének.

[16] Az anyagi jogi jogsértések körében megállapította, hogy az új eljárásra kötelező ítélet alapján arról kellett állást foglalnia, hogy a felperes mulasztása körében a felróhatóság megállapítható-e. A méltatlanság megállapítására folytatott eljárás speciális tárgyát szem előtt tartva arra jutotta, hogy eljárásban alperesnek azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által tanúsított magatartás megfelelt-e az önkormányzati képviselői tisztség betöltéséhez szükséges társadalmilag elvárt magatartás mércéjének. E tárgykörben releváns tényállásként rögzítették,

hogy a felperes a bontási kötelezettség tárgyában 2019. január 28. napján ítélet született, amelyet követően – eredetileg – 90 napja volt a felperesnek, hogy az ítélet, illetve az ítélettel felülvizsgált határozat alapján a bontási kötelezettségének eleget tegyen. Ezt a 90 napos teljesítési határidőt az illetékes hatóság még 90 nappal meghosszabbította, azaz ténylegesen 2019. augusztus 28-ig volt lehetősége a felperesnek arra, hogy a bontási kötelezettségének önkéntesen eleget tegyen. Ezen időszak alatt az önkéntes teljesítésre vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, tehát elmulasztotta a bontási kötelezettsége teljesítését és önmagában ez a tény a mulasztás, mint első tényállási elem megállapíthatóságát már megalapozza, függetlenül attól, hogy később esetleg eleget tett a bontási kötelezettségének. Volt egy olyan időszak ugyanis, amikor a felperes a döntés végrehajtásának nem tett eleget, tehát nem tanúsította a társadalmi tisztséghez mért magatartást. Az önkéntes teljesítés elmaradására figyelemmel pedig a behajtást kérő hatóság 2019 szeptemberében a végrehajtást elrendelte. Az új eljárásra utasító ítélet szerint az önkéntes teljesítés hiányát az eljárás bíróság is elfogadta, kizárólag a felróhatóság vizsgálata képezte a megismételt eljárás tárgyát: e körben a felperes alappal nem hivatkozhatott arra, hogy nem történt mulasztás a részéről. A Kp. 97. § (4) bekezdése alapján a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatában elrendelt megvalósítása során kötötte az eljárás szervet. Az új eljárásra kötelező ítélet alapján rögzítette, hogy a méltatlanság körében az önkéntes teljesítésről addig lehet szó, amíg végrehajtási kényszer alkalmazása nem szükséges, ami a felperes esetében a 2019. augusztus 28-ig terjedő időtartam volt. A felróhatóság körében megállapította, hogy az alperes által felhozott tények, adatok alapján a felperes a cselekvőképességében nem volt korlátozva. Tudott intézkedni az egyéni tanrend iránti kérelem előterjesztésében, tanulni is tudott, csak személyesen nem tudott részt venni az oktatáson, ami a személyes eljárási képességet igazolta. Elfogadta a kampányban való részvételt, a képviselő-testületi üléseken megjelenési képességet, továbbá azt, hogy a felperes az ügyeit mind az ügyvezetése alatt álló cégben, mind egyéb módon tudta vinni, amelyeket a cselekvőképesség bizonyítékaiként értékelt. Megállapítása szerint nem merült fel adat arra vonatkozóan, hogy a felperes objektíve akadályoztatva lett volna, hogy tudjon intézkedni a bontási kötelezettség teljesítése körében. Megítélése szerint az alperes által felhozott tényekből egyértelműen lehetett arra következtetni, hogy a felperes cselekvőképességében sem kizárva, sem korlátozva nem volt. Nem az volt ugyanis a felperes feladata, hogy maga, személy szerint menjen ki és bontsa le az épületet, hanem csak az, hogy intézkedjék eziránt. A feltárt adatok alapján ez az intézkedési lehetőség megállapítható volt. Elismerve, hogy orvosszakértői kérdés az, hogy a felperes beteg volt-e vagy sem, de azt nem találta perdöntő jelentőségűnek. A feltárt tények alapján ugyanis okszerű következtetés volt tehető arra nézve, hogy a felperes nem volt akadályoztatva a bontás iránti intézkedésben, ezért vetette el a felperes érvelését e körben, és mellőzte az orvosszakértő kirendelését.

[17] Összességében arra jutott, hogy alperes a megismételt eljárásban jogszerűen állapította meg, hogy a felperes neki felróható módon mulasztotta el a jogerős bírósági döntés végrehajtását, vizsgálata körében az alperes a megismételt eljárásra kötelező ítéletben foglalt iránymutatásnak eleget tett. Az ügy megítélése szempontjából nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy mi hangzott el a bizottsági, valamint a képviselő-testületi ülésen, mivel a felülbírálat alapjául szolgáló tényállás a határozatból megállapítható volt, ezért az egyes hangfelvételek beszerzésére, valamint a képviselő-testületi tagok meghallgatására irányuló felperesi indítványt elutasította.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[18] A felperes a fellebbezésében az elsődlegesen ítélet megváltoztatását kérte az alperes 107/2021. (XI. 11.) számú határozatának megsemmisítésével, másodlagosan ítélet megváltoztatását kérte az alperes 107/2021. (XI. 11.) számú határozatának hatályon kívül helyezésével és az alperes új eljárásra kötelezésével, harmadlagosan pedig az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

[19] Állította, hogy az ítélet sérti a Ptk. 6:11. § (1)-(2) bekezdését, a Mötv. 38. § (1) bekezdés f) pontját, 46. § (3) bekezdését, 52. § (2) bekezdését, az Ákr. 13. § (1) bekezdését, 62. § (1)-(2) és (4) bekezdését, 71. § (1) bekezdését, az ügyvédi tevékenységről szóló 2017. évi LXXVIII. törvény (Ügyvédi tv.) 39. § (1) és (2) bekezdését és a 78. § (2) és (4) bekezdését

[20] Az alperes határozatát változatlanul jogszabálysértőnek tartva nyilatkozott az elsőfokú eljárás során megtett nyilatkozatai, jogi érvelése fenntartásáról. Álláspontja szerint a határozat mind formai, mind eljárási, mind pedig tartalmi hibában is szenved. Fenntartotta, hogy a határozat nem jelölte meg, hogy milyen jogerős bírósági ítélet végrehajtását mulasztotta el, ahogy azt is, miszerint a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.605/2018/17. számú ítélete szerinti bontási kötelezettsége elmulasztása tekintetében a keresettel támadott határozat meghozatalának időpontja a releváns, és addigra eleget is tett a kötelezésnek. A jogi képviselet hiánya tekintetében alaptalan, hogy az ne hatott volna ki az ügy érdemére. A Kúria BH2013.5.193. számú eseti döntése is megerősíti, hogy „*A fél jogi képviselőjének mellőzése olyan eljárási szabálysértés, amely - függetlenül attól, hogy a bíróságok egyébként helyesen döntöttek az ügy érdemében - kihatással lehet a jogvita érdemére, s így szükségessé teszi az eljárás azon részének a megismétlését, amelynek során a jogi képviselő már nem járhatott.*”. Fenntartotta, hogy a méltatlansági eljárás lefolytatása során mind a bizottság, mind pedig a képviselő-testület hatóságként jár el, és köteles lett volna biztosítani jogi képviseletet igénybe-vételének lehetőségét. A Ptk. 6:11. § (1) és (2) bekezdésére is figyelemmel megállapíthatónak tartja, hogy jogi képviselője ügyvédi meghatalmazás alapján kívánta képviselni az eljárásban, s nem saját jogán vett volna részt a bizottsági és a képviselő-testületi ülésen, s minden nevében tett a felperes saját jognyilatkozatának minősült volna, az elsőfokú bíróság is helyes megállapításra jutott a képviseleti jogosultság kérdésében. Egyetlen jogszabály, sem a Mötv. nem más nem zárta ki azt, hogy meghatalmazott képviselőt vegyen igénybe. Az Ákr. alkalmazhatóságát illetően az elsőfokú bíróság adós maradt a jogi indokolással. Amennyiben a keresetindítási határidő vonatkozásában az Ákr. alkalmazható, akkor nyilván alkalmazni kell a képviseltre vonatkozó szabályok körében is azt. Az Ákr. 13. § (1) bekezdését a kommentárirodalomra is hivatkozással álláspontja az, hogy semmilyen jogszabályhely nem írja elő, hogy személyesen volt köteles eljárni a méltatlanság kimondására irányuló eljárásban. Az Ügyvédi tv. 39. § (1) és (2) bekezdése is lehetővé teszi tehát azt, hogy ha a törvény az ügyfél személyes nyilatkozatát nem kívánja meg, akkor jogosult az ügyvéd az ügyfél jogi képviseletét ellátni. Nem felel meg a valóságnak, hogy nem adott elő semmilyen olyan körülményt, mely alapján a jogi képviselő kizárása az ügy érdemére kiható jogszabálysértés ne lenne: a jogi kérdésekben tanácsadástól esett el az üléseken, ami által hátrányos helyzetben került a jogvégezett jegyző által támogatott alperessel szemben, valamint kifejezetten nyilatkozott a képviselő-testületi ülésen arról, hogy egyes bizonyítékok a jogi képviselőjénél voltak, így a bíróság megállapítása iratellenes. Az alperes határozata formai hiányossága kérdését tévesen ítélte meg az elsőfokú bíróság és a Mötv. 52. § (2) bekezdésére utalása ellenére sem derül ki, hogy milyen körülmények alapján állapította meg, hogy nem történt jogszabálysértés. Megítélése szerint a kiadmánynak is ugyanazon alakszerűségi követelményeknek kell megfelelnie, mint a határozat eredeti példányának. Fenntartotta, hogy az alperes

határozatának meghozatalakor egyik Mötv. 38. § (1) bekezdés f) pontja szerinti konjunktív feltétel sem teljesült: egyrészt bizonyítékkal alátámasztottan már teljesített az alperes határozatának meghozatalának időpontjában, másrészt téves, hibás és hiányos tényállás-megállapításon és jogi értékelésen alapul a felróhatóság megítélése. Az elsőfokú bíróságnak téves azon hivatkozása, hogy a megismételt eljárásra figyelemmel a határozathozatal idejére való teljesítés kérdése már ne lenne vizsgálható, ugyanis a Kp. 85. § (2) bekezdése nem ír elő eltérő szabályokat a megismételt eljárás vonatkozásában. A felróhatóság kérdésében nem nyert megfelelő értékelést a daganatos megbetegedésére és annak utókezelésére történt hivatkozása, bizonyítékai, ahogy az egyéb körülményei (továbbképzését egyéni tanrend keretében épp betegsége miatt kellett megoldania. Az egészségügyi állapotának az eljárási képességére való kihatása egészségügyi szakkérdés, amelynek tisztázására már az alperes eljárásában szakértőt kellett volna igénybe venni, ahogy a bírósági eljárásban is. Nyilvánvalóan egyik önkormányzati képviselő sem rendelkezik szakértelemmel abban a körben, hogy a nálam diagnosztizált betegség milyen mértékben befolyásolta a mindennapjaimat, és mennyire volt kihatással arra, hogy a bontási kötelezettségemnek eleget tegyek. A felróhatóság kérdését a Ptk. 1:4. §-a szerint kell megítélni. Önmagában az a körülmény, hogy esetlegesen a kampányban részt vett, és a gazdasági társaság ügyvezetője volt, nem bizonyítja azt, hogy felróhatóság terhelné. Egyik tevékenység sem igényelte személyes közreműködését, a feladatok delegálásával meg tudta oldani a helyettesítését. Az egészségi állapotának romlása, valamint a COVID miatt fokozott óvatosság kizárta, hogy a kötelezettségének eleget tegyen. Iratellenes ítéleti megállapítás az, hogy az alperes által felhozott tények, adatok alapján egyértelműen megítélhető lett volna, hogy a cselekvőképessége korlátozott volt. Az alperes semmiféle bizonyítási eljárást nem folytatott le, semmilyen bizonyítékot nem csatolt sem a perben, sem az azt megelőző közigazgatási eljárásban arra vonatkozóan, hogy az általa felhozott tények, adatok a valóságnak megfelelnek, tehát a határozatban leírtakból az alperes semmit nem bizonyított. Az elsőfokú bíróság a határozatban leírtakat, mindenféle bizonyíték nélkül elfogadta valóságnak úgy, hogy akár a kampányban való részvételre, akár a tulajdonomban álló társaság vezetésére vonatkozóan bármilyen bizonyítékot rendelkezésre bocsátott volna. A bírói gyakorlat következetes álláspontja alapján a tényállás tisztázása a konkrét ügy jogilag releváns tényeinek, körülményeinek pontos megállapítása, feltárása jelentette volna. A tényállás tisztázásának elmulasztása a hatósági döntés megalapozatlanságát eredményezi (Legfelsőbb Bíróság Kf.VI.37.912/2000/4.). Megállapítható, hogy az alperes határozata megalapozatlan, és sérti az Ákr. 2. § (2) bekezdés a) pontjába foglalt szakszerűség elvét is. Az elsőfokú bíróság pedig megsértette a Kp. 78. § (2) és (4) bekezdését, mivel a megalapozatlanság olyan mérvű, hogy az a bírósági eljárásban nem orvosolható, így a határozat hatályon kívül helyezésének lett volna helye.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta álláspontját a képviseleti jog kérdésében arra hivatkozással, hogy a Mötv. kifejezett eltérést előíró rendelkezését tartja szükségesnek, amely jog álláspontját a Belügyminisztérium (Önkormányzati Osztálya) által adott állásfoglalás is megerősíti. A felperes személyes eljárásának eredményeként lehetősége volt mindent előadni, így jogai gyakorlásában nem volt korlátozva, így az elsőfokú bíróság végkövetkeztetést osztja, miszerint az ügy érdemére a megállapított szabálysértés nem hatott ki. Hangsúlyozta, hogy a felperes a fellebbezésében is adós maradt annak megjelölésével, hogy melyek azok a további bizonyítékok, amelyek előterjesztésében a jogi képviselő kizárása akadályozta volna. Fenntartotta, hogy az Ákr. irányadó azon az alapon, mintha az ügy hatósági ügy lenne, mert speciális, Mötv. szerinti eljárásról volt szó. Az iratok alakiságára vonatkozó eljárásjogi kifogásokra tett bírósági megállapításokat támogatja, helyes értékelést nyertek a tények. Az

anyagi jogi megállapítás szempontjából fenntartotta, hogy a megismételt eljárásban nem a határozat meghozatalának napján fennálló tények irányadóak.

A másodfokú döntése és annak jogi indokai

[22] A fellebbezés nem alapos.

[23] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, az ügyet tárgyaláson kívül elbírálva. A fellebbezési eljárás további keretét és korlátját jelentette, hogy a fellebbezés tárgyát jelentő elsőfokú ítélet egy megismételni rendelt önkormányzati méltatlansági eljárásban hozott határozat jogszerűsége kérdésében folyt. Az elsőfokú bírósági eljárás maga is, az alapeljáráshoz képest, a releváns törvényi korlátok mellett folyhatott le. Az alperes megismételt eljárásban hozott határozatának különös törvényességi feltétele lett az is, hogy az megfeleljen az alapeljárásban hozott jogerős ítéletbe foglalt, megismételt eljárásra adott előírásoknak [Kp. 97. § (4) bekezdés], iránymutatásnak. Az alperest új eljárásra kötelező 102.K.700.329/2020/17. számú ítélet jogerős bírósági határozat, amelyhez anyagi jogerőhatás társul (Kp. 96. §), kizárva a jogerős ítélettel lezárt kérdések újbóli megnyitását, mind első, mind másodfokon. A másodfokú bíróság fellebbezési eljárását megindító beadvány a fellebbezés, amelynek speciális alaki és tartalmi követelményei vannak: ezek között tartalmi követelmény a jogszabályhely pontos megjelölésével meghatározott, a fellebbezést megalapozó jogszabálysértés, amelynek a fellebbezés tárgyra, az ítéletre kell vonatkoznia. A bíróságok, így a másodfokú bíróság is kérelemre jár el, amelyet a felperes/a jogorvoslati kérelmet előterjesztő, az ügy ura jogosult és köteles meghatározni, mert az adja meg a bíróság eljárásának kereteit, a törvényi kivételeket és korlátozásokat leszámítva (pl. hivatalbóliság). Épp ezért nem lehet a jogorvoslati kérelmet homályos, beazonosíthatatlan tartalmi meghatározással megadni, nem lehet a fellebbezés tartalmát a korábbi (jog)nyilatkozatok fenntartásával meghatározni, mert azzal a jogorvoslati eljárás keretei meghatározatlanok maradnak. Mindezt a Fővárosi Ítéltábla mellőzte a fellebbezésnek azon elemét, amelyet a felperes a megelőző, elsőfokú eljárás során megtett nyilatkozatai, jogi érvelése fenntartásával kívánt megadni, mert az meghatározatlan tartalmú, a fellebbezésnek csak a kifejtett jogi érvei mentén folytatta le a fellebbezési eljárást, a következőkben még rögzített, további korlát mellett.

[24] A 102.K.700.329/2020/17. számú ítélet ugyan megsemmisítette az alperes 15/2020. (II. 20.) számú határozatát, azonban a mulasztás ténykérdésének megítélését illetően anyagi jogerőhatással társított megállapítást tett abban a Mötv. 38. § (1) bekezdés f) pontja szerinti ténykérdésben, hogy a felperes egy vele szemben megindított bírósági eljárást lezáró jogerős bírósági döntés végrehajtását elmulasztotta. Ez a 102.K.700.329/2020/17. számú ítélet másodfokú bíróság által ismertetett részéből egyértelműen megállapítható. Az alperes cselekményének megvalósításában, a megismételt eljárás során eljáró bizottsági és képviselő-testületi tagok maguk is helyesen látták és ismerték fel, hogy az új eljárásuknak már nem képezheti tárgyát a mulasztás ténykérdése a felperes következetes, téves jogi álláspontja ellenére. Ellenben eloldották volna magukat a jogerős ítélettől, amelyhez a bíróságok

szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. (a továbbiakban: Bszi.) 6. §-a alapján mindenki, így maguk és a felperes is kötve volt. Nem vitatható ezért, és tényként kell elfogadni a Győri Törvényszék 102.K.700.329/2020/17. számú ítélete alapján, hogy a felperes elmulasztotta a Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság jogerős 2.K.27.605/2018/17. számú ítéletét, azon keresztül a vizsgált közigazgatási határozat törvényes határidőn belüli önkéntes teljesítését. A Győri Törvényszék 102.K.700.329/2020/17. számú ítélete állásfoglalást jelent abban a jogkérdésben is, hogy a Mötv. 38. § (1) bekezdés f) pontja akként értelmezendő, hogy az – egyébként helyes jogértelmezés szerint – felöleli a közigazgatási perben eljáró bíróság jogerős határozatának nem teljesítését is. A Győri Törvényszék 102.K.700.329/2020/17. számú ítélete eldöntötte azt a jogkérdést is, miszerint az elrendelt közigazgatási végrehajtás során a végrehajtásban közreműködő adóhatóság által adott halasztásnak már nem volt relevanciája, e kérdés vizsgálata is kizárt tárgykör volt a megismételt eljárásban.

[25] A hatályos és a megismételt eljárás idején is hatályban volt jogi rendben a Kp. 85. § (2) bekezdésének nem tulajdonítható olyan jelentéstartalom a megismételt eljárásokra vonatkoztatva, amit a felperes képviselt. A Kp. 85. § (2) bekezdése ugyanis azon főszabályt tartalmazza, amelyet a jogalkotó az aktusvizsgálati perekre általánosan írt elő. A megtámadási perekhez képest a megismételt eljárásban hozott közigazgatási döntések törvényességi vizsgálata ugyan az általános, aktusvizsgálati, azaz a megtámadási per szabályai szerint folyik, azonban a Kp. 85. § (2) bekezdésének (ki)utaló szabálya folytán releváns eltérésekkel, amelyeket szintén törvény szabályoz. Ilyen eltérést jelent a Kp. 97. § (4) bekezdése, amelynek folytán a bírósági határozatba foglalt kötelezésnek, új eljárásra adott előírásoknak való megfelelés is egy törvényességi feltétele az új határozatnak. Ha az új eljárásra kötelezett egy közigazgatási vagy olyan szerv, amelynek eljárására az Ákr. a hatósági eljárási jelleg vagy utaló szabály miatt alkalmazandó, akkor a közigazgatási bíróság jogerős ítéletének meg nem felelése miatt a határozat semmissége is felmerül [Ákr. 123. § (1) bekezdés f) pontja], amit a bíróság hivatalból köteles figyelembe venni.

[26] Az elsőfokú bíróság a felperes eljárásjogi, alakisági kifogásait jogszerűen vetette el. A megismételni rendelt méltatlansági eljárást nem teljes terjedelmében kellett lefolytatni az új eljárásra kötelező 102.K.700.329/2020/17. számú ítélet alapján. A megismételt eljárás induló irata ezen ítélet, amely anyagi jogerőhatással rendelkező megállapítása tartalmazza a mulasztás ténykérdését, és – többek között – azt is, hogy mely jogerős bíróság ítélet (2.K.27.605/2018/17.) elmulasztásáról van szó. Az alperes megismételt eljárásban hozott határozatának jogilag elválaszthatatlan része a 102.K.700.329/2020/17. számú ítélet, annak minden formai és tartalmi elemével. Alaptalan ezért az a fellebbezési érv, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon értékelte volna az alakisági kérdéseket a mulasztással érintett ítélet számának fel nem tüntetése kérdésében. A felperes többi alakisági kifogását is helytállóan ítélte meg az elsőfokú bíróság, és megfelelő indokát adta a kifogás elvetésének a Mötv. 52. § (2) bekezdését és 81. § (2) bekezdését értelmezve. A másodfokú bíróság e jogkérdésben utal arra, hogy a jegyzői hatáskörrel összefüggő kiadmányozás rendjét az SZMSZ 49. § (4) bekezdés c) pontja alapján a jegyző határozza meg, az aljegyző általi általános helyettesítés, valamint az aljegyzőnek a jegyzői feladatkiosztás alapján történő eljárása pedig a Mötv. 81. § (2) bekezdése által legitimált. Az elsőfokú bíróság által elfogadott jogértelmezés megfelel a Kúria 1/2019. Közigazgatási-munkaügyi-polgári jogegységi határozatában foglaltaknak is, ugyanis az aljegyző általi, az eredeti iratok quasi hiteles

másolatának elkészítését jelentő kiadmányozás nem vetett fel olyan eljárási szabálysértést, amelyet tovább lett volna szükséges vizsgálni tekintetben, hogy az kihat-e, és mennyiben az ügy érdemében hozott döntésre.

[27] A jogi képviselő kizárása kérdésében a másodfokú bíróságnak eltért a jogi álláspontja, ez azonban az ügy érdemében hozott ítélet helytálló voltát és jogszerűségét nem érintette. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a Mötv. szerinti méltatlansági eljárás hatósági eljárása lenne az alperesnek. A Mötv. ugyanis a helyi választópolgárok önkormányzathoz való jogának tiszteletben tartása és törvényi keretek közötti érvényesülése, érvényre jutása érdekében a helyi önszerveződés és a helyi közügyek intézésének közös szervezeti, működési kereteit szabja meg. Az önkormányzatiság, annak szabályozása a közjog területére esik, szemben a magánjogi jogalanyok közjog által körülhatárolt, a magánautonómia és magánszféra szabályozását jelentő magánjogtól. A Ptk. a magánszféra legalapvetőbb szabályait tartalmazza, s valóban elsődleges a polgári jogi jogviszonyokra vonatkozó jogszabályok között [Ptk. 1:2. § (2) bekezdés], szabályai szükségszerűen ki/áthatnak a közjog területére, ugyanakkor a hivatkozott elsődlegesség a közjoggal szemben fel sem merül. A felperes által ilyen éllel felhívott 6:11. § (1)-(2) bekezdéseivel összefüggésben látni kell, hogy az a magánszemély (jogalany) személyes eljárására vonatkozó kedvezmény- és segítő szabály, amely elsődlegesen a magánszférában rendezi a más nevében való eljárás kérdését, a kötelek általános (közös) szabályai között. Mivel a közjogban is ismert széles körben a meghatalmazáson alapuló képviselet, ezért a Ptk. 6:11. § relevanciával bír, hiszen rendezi a képviselt (megbízó) és a képviselő (megbízott) közötti magánjogi jogviszonyt, de közjogi szabályozás által lehetővé tett, meghatalmazáson alapuló képviselet lehetőségére generális szabályként nem értelmezhető. A perbeli esetben a Mötv. közjogi előírásait kellett figyelembe venni, amely a bizottsági és képviselő-testületi ülésen jelen lévők körét taxatív és imperatív módon meghatározza, benne foglaltan pedig a személyes eljárás, illetve a képviselet kérdését is, ezért fel sem merül a Ptk. 6:11. §-a alapján, hogy az a Mötv. 46. § (3) bekezdését és 60. §-át felülírhatná, és az egyértelmű kizáró rendelkezés hiányából sem lehet arra következtetni, hogy házagpótló jogértelmezés révén a Ptk. magánjogi szabályaihoz kellene visszanyúlni. Ebben az elsőfokú bíróság téves jogi álláspontra helyezkedett. Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság az Ákr. nem irányadó volta kérdésében téves jogi álláspontra jutott volna: a már kifejtettekre visszautalás mellett a másodfokú bíróság rámutat, hogy a zárt ülésen a képviselő jelenlétének kérdésére az Ákr. azon jogi érvre alapítottan nem alkalmazható, hogy a méltatlansági eljárás önkormányzati hatósági ügy lenne. Az önkormányzati hatósági ügyről a Mötv. elkülönítetten, a Mötv. VIII. Fejezetében szól, és a zárt ülés szabályainál is elkülönítetten sorolja azt a Mötv. 46. § (2) bekezdés a) pontjában, ebből is következik, hogy az Ákr., így annak képviseleti szabályai nem alkalmazhatók a jelenlévők kérdésében. Az Ügyvédi tv. hivatkozott rendelkezései a professzionális jogi képviselethez kapcsolódó szabályok, amelyek – a Ptk.-hoz hasonlóan – nem írhatják felül a Mötv. tételes előírásait.

[28] Abból következően, hogy a képviselő kizárása jogszerű volt, a mellőzés folytán nem lett volna szükséges vizsgálni azt a kérdést, hogy az az ügy érdemére kihatott-e. Abban a vonatkozásban azonban helyesen vizsgálódott az elsőfokú bíróság, hogy a képviselőnél lévő iratokra hivatkozásnak a megismételt eljárás jogszerűsége kérdésében jelentősége volt-e. A másodfokú bíróság a bizottsági és az alperes képviselő-testületi ülésének jegyzőkönyvéből megállapította, hogy a felperes nem a felróhatóság kérdéskörébe eső dokumentumokra utalt,

hanem a közigazgatási végrehajtás, azon belül az adóhatóság előtti eljárás egyes irataira, amelyeknek a felróhatóság körében nem volt relevanciájuk, mert azok már az ítélt dolgot (res iudicata) jelentő mulasztáshoz kapcsolódnak, de a releváns időhatáron (önkéntes teljesítés) túliak. Az ítélet nem tartalmaz tehát iratellenes megállapítást.

[29] A felróhatóság körében tett minden felperesi nyilatkozat és bizonyíték értékelést nyert, az azokban foglaltak értékelése, mérlegelése okszerű volt, s ezt az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg. Az alperes (képviselő-testület) tagjai nem vetették el és bírálták felül a felperes korabeli betegségének és lehetséges utóhatásainak ténykérdését, azokat csak szembe állították és együttesen mérlegelték az általuk egységesen észlelt, tapasztalt tényekkel: azzal, hogy a felperes az önkéntes teljesítés időszakában vezette a gazdasági társaságot, aktívan eljárta, ügyei vitelére, a személyes ügyintézésre képes volt. A felperes beszámíthatóságára helytállóan következtettek még az általa felhozott tényekből is: miszerint egyéni tanrendjét meg tudta szervezni, a képviselőiséget megelőzően dönteni tudott képviselő- és polgármesterjelöltként való indulásáról, folyt az érdekében egy kampány is, amelyet legalább koordinált. Mindezen tényeket szembe állítva a felróhatóságot kizáró egészségügyi állapotra hivatkozással, okszerű mérlegeléssel vetették el az egészségügyi állapotnak az ügyviteli képességre kiható, korlátozó mivoltát is (a kizárás fel sem merülhetett a tényadatok alapján). Épp a kihatás mértéke az, amely a szakkérdést jelentő betegség és utóhatásai szerinti egészségügyi állapot, és a mindennapi életben személyesen megtapasztalt részvételi és bekapcsolódási képesség mérlegelése eredményeként okszerű értékelést nyert: nem lehetett észszerűen arra következtetni, hogy a felperes kifejezetten csak a bontási kötelezettség ügyintézésében – és nem személyes teljesítésében – lett volna korlátozva a képtelenség mértékéig. Ez a mérlegelés szakértelmet, így szakértő bevonását nem igényelte, így alaptalan a szakértői bizonyítás szükségességére hivatkozás mind az alperes, mind a bírósági eljárás vonatkozásában, a bírósági eljárásban a Kp. 78. § (2) és (4) bekezdése nem sérült. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az önkéntes teljesítés idején a COVID megbetegedés még nem volt érzékelhető és kimutatható módon jelen Magyarországon, köztudomású, hogy az Magyarországon csak a 2020-as év elején jelent meg regisztráltan. A felperesnek e humánjárványra való félelmére hivatkozása megalapozatlan, az önkéntes teljesítés időszakára nézve az nem adekvát hivatkozás. Az alperesi eljárásban a bizottsági tagok és a képviselő testület tagjai a személyes, egybevágó tapasztalásaikat helytállóan vonták mérlegelésbe e speciális eljárásban, amelyet az elsőfokú bíróság jogszerűen értékelt a bizonyítási eljárásra vonatkozó jogszabályi állításokkal szemben. A bírósági joggyakorlatra a felperes helytállóan hivatkozott, azonban a konkrét perbeli ügyben nem merült fel a tényállás-tisztázatlansága a felróhatóság kérdéskörében, így alaptalanul vitatta az elsőfokú bíróság megállapítását. A szakszerűség elve a hatósági eljárásokra irányadó alapvető rendelkezése az Ákr.-nek, így tényállás-tisztázási kötelezettség kapcsán sem releváns hivatkozás.

[30] A kifejtettek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben teljes mértékben helyes, egy jogkérdésben eltérő, a másodfokú bíróság által nem osztott jogi álláspontot képviselő ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[31] A másodfokú eljárásban az alperes költséget nem számított fel, perköltséget nem igényelt, így a másodfokú bíróság perköltséget az alperes javára nem állapított meg.

[32] A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontja alapján feljegyzett, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti mértékkel számított fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdésére figyelemmel a felperes köteles megfizetni köteles megfizetni az állam javára, az állami adó- és vámhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára, figyelemmel a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltakra is.

[33] Az ítélet ellen fellebbezésnek a Kp. 99. § (1) bekezdése szerint nincs helye.

Záró rész

Budapest, 2022. június 10.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Robotka Imre s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró